

gól – Csinta Samu publicisztikája

Roppant érdekes lenne tudni, mit súgott egymás fülébe Pep Guardiola és Enrique Sánchez Flores. Mindenekelőtt azért, mert a kíváncsiság nemcsak az egyik leginkább előrevivő emberi tulajdonság, de az egyik legemberibb is. A jelenetnek viszont az ad némi különös pikantériát, hogy több mint másfél órával zajlott a Watford katasztrofális különbségű manchesteri veresége előtt. A kispadok felé tartva ölelkezett össze a két csapat menedzsere, úgy tetszett, a testi kontaktust a Valencia, majd rövid ideig a Real Madrid és a Zaragoza, illetve a spanyol válogatott Quique művésznéven ismertté vált egykori védője kezdeményezte, a jelekből ítélve inkább neki lehetett súgónivalója a City katalán szakvezetőjének. Mosolyparti két egykori ellenfél között, akik a nemzeti együttesben épphogy elkerülték egymást, ettől azonban még szinte egyazon korszak jelentős szereplői voltak. Némi gonoszkodással azt is feltételezhetnénk, hogy Quique arra kérte Guardiolt, tanúsítsanak némi könyörületességet a Watford iránt, elég lesz egy meggyőző kétgólos kis siker, akad másik alkalom a City gólkülönbségének fényezésére.

Persze aligha beszélhettek ilyesmiről, a Premier League csapatainak egyik értéke épp abban áll, hogy nincs kecmec, győzzön a jobbik, ha tud, akár 8–0-ra is. Persze azért ennyi gombócból is sok, pokoli érzés lehet a kispadon ülni, amikor az ellenfél a 18. perc végén öt góllal vezet, mi lesz még itt, egyáltalán hogyan lehet megállítani az eszeveszett zuhanást. Főleg hogy annyira szépen kezdődött Sánchez Flores második watfordi kalandja. Az idei bajnokság első négy fordulója alatt a Darazsak – a Watford beceneve – három zakót és egy soványka döntetlent könyvelhetett el, így hát aligha csodálkozott bárki, hogy a válogatott mérkőzések miatti szünet alatt váltás történt a Vicarage Roadon: Javi Graciát a honfitárs Quique váltotta, aki 2016 nyarán egy biztos középcsapatnak számító, az FA-kupa elődöntőjéig menetelő gárdát hagyott a majdani utódokra.

Alfredo Di Stéfano keresztfia második watfordi felbukkanását is egyfajta csodatevőként kezdte, hazai pályán 0–2-ről jöttek vissza 2–2-es döntetlenre az új csapatát szépen építgető Arsenal ellen. Aztán tessék, az Etihad-arénában szenvedték el a szőnyegbombázást, a csapat történelmének legsúlyosabb vereségét, amely egyben a City történetének legnagyobb különbségű győzelme a Premier League-ben.

Az eset bizonyára több oldal szakmázást is elbírna, de a futball legfeljebb jó szándékú követőjeként nem érzem magam erre eléggé képzettnek, ezáltal feljogosítottnak, másrészt amúgy is inkább hajlok mentális oldalról megközelíteni az eseményeket. Mert azért maradjunk

annyiban, hogy 18 perc alatt az ifi kettőnek is csak úgy lehet ötöt rúgni, ha az ellenfél nem „érkezik” meg a pályára, illetve az is bemegy, amit eredetileg átadásnak szántak. Aligha vonható kétségbe, hogy a Manchester City játékosai úgy léptek fel, megpróbálják minél hamarabb döntésre vinni a dolgot, de az egymásba érő gólok utáni ünnepléskor azért látni lehetett, hogy maguk is egyre szórakoztatóbbnak ítélik az eredmény alakulását. Ami persze cseppet sem torkollott könnyelműségbe, az ellenfél lekezelésébe, az egyre lazább helyzet legfeljebb abban köszönt vissza, hogy megpróbálkoztak egy-két, a fantasztikum világát idéző megoldással is, de mindjárt elkezdett rohangálni az oldalvonal mellett Guardiola, a végét pedig már ismerjük.

Sőt talán az érzést is, amikor az iskolakertben arra hajt az ember, hogy a sok a semmihez állásnál fejfel juttassa a gólvonáról az amúgy is porig alázott ellenfél kapujába az újabb gólt. A nagy futballban azonban nincs ilyen, még a panenkázás megítélése is véleményes, hiszen ha bejön, azonnal császárrá válik az ember, ám ha nem, egy csapásra könnyelmű senkiházi lesz, aki képes veszélybe sodorni a többiek erőfeszítésének eredményét.

És miközben nem tagadom, szívesen meghallgattam volna azt is, mit mondott Guardiola a meccs végén Sánchez Floresnek – ezt a találkozást bizonyára „kegyeleti okból” nem vágták be –, arra gondolok, micsoda rendező az élet. Néhány ezer kilométerrel keletebbre ugyanis épp azon a délutánon a Seps OSK megszerezte idei első hazai győzelmét a román első osztályban. Mindenki nagyon várta már, hiszen a legutóbbi hazai sikert 2018 decemberében ünnepelhette a Székely Légió, a Nagyszeben elleni 3–0 pedig gálát, teljes kielégültséget sejtet. Nem is volt különösebb izgalom, a gyönyörű őszi napsütésben mégis egyfajta hiányérzettel bandukolhatott hazafelé az ember. Ebben a meccsben ugyanis benne maradt még néhány gól, nem is elsősorban a helyzetek alapján, hanem azért, mert a vendéglátók gyakorlatilag megkegyelmezték egy magától is fél térdre ereszkedő ellenfélnek. És korántsem emberbaráti meggondolásból, nem is a szurkolók által annyira kedvelt konspirációs elmélet miatt, mely szerint most mi nem verjük meg őket nagyon, szükség esetén pedig ők majd visszaadják a szívességet.

Maga László Csaba sietett segítségünkre, hogy ne érezzük magunkat magányos fanyalgónak. A háromszéki együttes vezetőedzőjét amúgy sem olyannak ismerte meg a román futballközvélemény, mint aki szereti a szőnyeg alá söpörni a háztáji szemetet, mert milyen kutya az, amelyik megugatja a saját vackát. Rá is csodálkozik rendesen a román média, például olyankor, amikor a gyűlöletig terjedő hazai rivalizálás miatt akadtak, akik nyíltan a kolozsvári CFR ellen drukoltak az európai kupaküzdelmek előcsatározásai során. Akkor valami olyasmit mondott, hogy mindenkinek kötelessége lenne jó hírért kelteni a román futballnak, ha már benne dolgozik. Csend lett.

Ezúttal azt magyarázta, hogy kétgólos előnyénél a romániai labdarúgók máris Messinek vagy Maradonának képzelik magukat. De nem abban a tekintetben, hogy minél többet kihozzanak csapatuk számára egy kedvező szituációból, hanem káros lezsértséggel olyan eszközökkel próbálkozva, amelyeknek gyakorlatilag „demóváltozatai” sincsenek birtokukban. Hogy a sztárság ellenszenves külsőségeiről szót se ejtsünk. Azokról a játékosokról szinte nem beszélve, akikről ilyen helyzetben is mellőzöttségük sérelme üvölt ahelyett, hogy például a hatodik gól előtti beadásért sprintelnének hatalmasat. Ha egyébért nem, hát azért, hogy egy „naugyemegmondtam” pillantást küldhessenek az őket kispadra kényszerítő trénernek. Tízből nyolc edző hasonló esetekről álmodik.

Mert hát akkor kell gólkülönbséget javítani, amikor arra alkalom adódik, akkor kell a gyönyörbe hajszolni a szurkolót, amikor arra lehetőség nyílik. Felhőtlen futballvasárnapokra pedig csak ritkán ébredünk, annál több viszont a csikorgós, szenvedős hétköznapi, amikor a labda eltörik a lábak alatt, a kapus pedig a zavartalannak tetsző kirúgásból is képes gólhoz juttatni az ellenfelet.

A mentalitásváltás persze nem pusztán elhatározás kérdése, de annak nélkülözhetetlen előfeltétele. A kelet-európai labdarúgás jelenlegi felnőtt korosztályainak talán már esélyük sincs rá, arra viszont igen, hogy a jelenség figyelmen kívül hagyásával, a langyosság törvényerőn tartásával a felnövekvők esélyeit is csorbítsák. Már ott, a nyolcadik pályán zajló edzésen, edzőmérkőzésen, amelyen mindazok a készségek épülhetnének be, amelyektől egy gyerekből futballista lesz. Izomban és mentálisan egyaránt.

Quique talán sohasem felejtí a legutóbbi szombat délutánt, miközben nincs más választása, mint tompítani játékosában a tehetetlenség, a megalázottság érzését. Egy sima, ugyanakkor bűnös módon torzóban hagyott győzelem sokkal veszélyesebb üzem. A középszer ül ilyenkor diadalt, ha nincs, aki azonnal véget vessen a hamis dáridónak.